

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 11.

V Ljubljani 1. listopada 1890.

Leto X.

Jezdečeva nevesta.

Balada po narodnem motivu.

Jednajsta, čuj, z lin že brní,
Sên neče na trudne oči . . .
Oh, jutri že bom poročêna!
Prisegel si mi, se zaklêl,
Čez leto dnij bodeš me vzêl —
In jutri bom drugemu žêna!

»Do zarje še čakam na té.
O pridi, o pridi po mé!
Prodana sem — rôk je pretekêl . . .«
»Hoj, ljubica, ti še ne spiš?
Pri ôknu odprtem sediš!
Glej, prišel sem, kakor sem rekel!

»Le hitro, le hitro z menój!
Nemiren vran ískri je moj,
Pekeče, nestrpno rezgeče;
Še predno zapôje kokót,
Končana bo nájina pôť . . .
Ščip sveti, roj zvezd se leskeče.

»Prijahal sem z daljnih poljáú.
Tam včerať bil bôj je končán;
Hej, kak smo jih bíli, sovrage!
Od carja v dar hiško dobíl,
Kdor hrabro se nas je boríl;
I jaz jo imam v spomin zmage

»Le k mêní na konja . . . takó!
V naróčaj mi sédi . . . lepó!
Z rokáma vratú mi ovíj se!
Teló tóplo tvoje — o slast! —
Ugaslo mi vžiga spet strast,
Ne mara še kri oživí se.«

»Konjîč tvoj mî dirja ko píš!
Oh kam, oh kam z mánoj letíš
Čez ravni, čez hribe, čez reke?»
»Le tiho, le tiho, deklê!
Mi jašemo sámo leté
Čez brezdna v skok brezi zapreke.«

»In daleč še domek je tvoj?»
»Sred pólja tam, tam za goroj!«
»In lepa je izbica pirna?»
»Prekrasna je izbica tá —
Prostora za naju obá;
Obširna ni, ali je mirna.«

»Obraz tvoj, oh, bled je ko zid!«
»To déla, glej, mésečev svít,
Ki celo noč že me obseva!«
»Poljub tvoj je mrzel ko led!«
»Hladí me viharu moť lét . . .
Pa ti me ogrévaj, ti deva!«

»Zakáj me ne gledaš? Mižiš!
Kaj videti me ne želiš,
Neveste udane ti, zveste?«
»Oh, rad bi te gledal, — oči
Pretežek pa sèn mi teži;
Utrujen od dolge sem ceste.«

»In vedno napréj in napréj!
Kdaj kónec že jézi bo téj
Čez hribe, čez reke, potóke?
Čuj jok in stok gôrskih vetróv,
Laj psóv in skóvikanje sóv!
Kjé sva in kjé kraj je poróke?«

»Oj, ljubica, kaj te je strah?«
»Kak strah me bo v tvojih rokâh?
Štíp sveti in zvezde gorijo . . .«
»Ne boj se, nikár se ne boj!
Prisegel sem — ženin sem tvoj;
Koj prideva, koj v domačijo!«

»Ti neseš na kraj me svetá!«
»Ne, v polji tu že sva domá,
Zid glej okrog hiše tam moje!
Kar čézenj skočiva . . . vran, hop!
Tu dom je moj, tu je moj — grob . . .«
Na vasi petélin zapóje.

Čuj, svatje tam vriskajo že
In godci tam piskajo že . . .
»Odpiraj, odpiraj, nevesta!«
Na póstelji bleða leží,
Budé jo, a óna le spí —
Ponóčnemu jezdecu zvesta.

A. Aškerc.

Zôri.

Kakó si krásna, nebu vladaríca, zora,
Nevesta solncu, jutru mlada hči, Avrora,
Jednako zlátu, ko ju ti poljubljaš.
Odsévata v čaróbnem soji dol in gora,
Blesté se v cvetji rôse srébrni kristali,
Iskrá se val v potóku gôrskega izvora,
Slap reke ž njim, tik njega sívih skal gro-
made,
V nebeski luči priče divnega prizora;
Toda še lepših slik od vseh v prirode krilu

Ustvarja príhod tvoj mi v dušni svet raz-
pora.
Ne vem, kakó, a ljub spomin budí se v méni,
Ko v jutru vzplameníš izzà temè zastora,
Blaženstvo sládko-tožno me takrat objame:
Žakaj srcé le-tú mi koprneti mora?
S teboj bi pluł v daljavi zračne visočine,
Doklèr na kraji neizmerneга prostora
Planinsko bi poljubil drago vas domačo,
Spominov kraj, pokoja srcu in odmora . . .

L. A.

